

KIS TRAP

OSZKÁR FURCSA KIS PAJTÁSA. (Lásd a 254. l.)

16. sz. — 1873.

V. kötet.

sebemben,
enged nyernem.

Forgó bácsi.
dalon.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK.

vagy :

Pali árnyéka.

(Folytatás)

JENŐ IZGATOTT volt s alig győzte várni, míg anyja az órával visszatér, pedig néhány perc múlva már visszajött s átadta Jenőnek a jól ismert szép aranyórát. Jenő átvette, de nem szólt semmit, mert tudta, hogy ez az óra nagyon kellemetlen emlékeket idéz föl. Gyöngéden megölelte és megcsókolta anyját, jó éjszákát kívánt és távozott.

Szobájába érve még egyszer jól meghányta a tervet, melyért az órát elkérte s miután most is úgy látta, hogy terve jó, végre lefeküdt és elaludt.

Sajátságos dolog az, mikor egy családnak valamelyik kedves tagja bucsuzni készül hosszú időre, — oly szomorú hangulat lepi meg az egész házat, oly nyugtalan, kedvetlen lesz mindenki s még a butorok is mintha egészen más szint ölténének. Még meg sem jött a bucsuzás percze s máris az egész háznak sirásra áll a szája.

Érezte ez éjjel Pali is, ki semmiképen nem tudott nyugtot találni ágyában. Jobbra-balra forgolódott, igyekezett elaludni, de hiába; folyton gyötörte mindenféle kínos gondolat. Hol bűnbánás fogta el, hol harag Jenő ellen s végre nem tudott ágyban maradni, hanem kiugrott s ki-

nézett az ablakon a csöndes, hűvös éjbe, remélvén, hogy majd az éji szellő lehűti égő homlokát és lecsillapítja véréit. De ezt is hiába remélte, mert midőn kinézett a kertre, ismét eszébe jutott esti sétája Jenővel s eszébe jutottak Jenő ezen szavai: „Megléhet, hogy többé sohasem fogunk beszélni erről a dologról, — megléhet, hogy én többé nem térek vissza,“ — s szegény Pali hol elsápadt, hol haragra lobbant, midőn e szavakra visszaemlékezett, mert majd azt hitte, hogy Jenő ezt komolyan mondta, majd ismét azt gondolta, hogy Jenő ezzel csak ijesztgetni akarta, s ily módon szerette volna vallomásra kényszeríteni. De aztán az is fölmerült Pali agyában, hogy hátha Jenő azt az egész esti történetet igazán csak testvéri szeretetből beszélte el, csak azért, hogy őt intse hasonló ballépéstől. Ha így volna, akkor Pali nem tagadhatta maga előtt sem, hogy nagyon nem szépen viselte magát jó testvére iránt s méltó neheztelésre adott neki okot.

Sokáig törte ezek fölött Pali a fejét s már majdnem viradni kezdett, midőn végre bágyadtan ismét lefeküdt, még mindig nem tudván magát elhatározni, mit volna legjobb tennie.

Késő reggel volt már, midőn Pali fölébredt s gyorsan felöltözvén, sietett az étterembe, hol már az egész család egybe volt gyűlve a reggelihez. Félt, hogy majd kérdezni fogják, hol késett, miért aludt el annyira; de

nem igen figyeltek rá s a szokásos „jó reggelt“ után egyszerűen leült az asztalhoz.

Nem is gondolt most senki Palira, mindenki csak egy gondolattal foglalkozott, azzal, hogy Jenő, a jó kedves derék Jenő néhány óra múlva már távozik; keveset beszéltek és ekkor is mindig csak Jenő távozásáról s nehéz lett volna a társalgást más tárgyra terelni. Csupán Jenő maga és apja igyekeztek lehetőleg nyugodtnak látszani és épen valami katonai dologról beszélgettek. Ebbe aztán egyszerre csak beleszól Etelka is.

„Mondd csak, Jenő, hát aztán ha azokból a nagy ágyukból lőnek és egy olyan bomba a hajóra esik, akkor mi történik?“

„Hát a bomba szétpattan,“ felelt Jenő röviden.

„Azt tudom . . . de ha szétpattan, mi történik?“

„Akkor jobbra-balra agyonüt, akit ér.“

„Es ha te ott voltál, mi történnék?“

„Ugyan hallgas már bolondos kérdéseidde!“ szolt közbe türelmetlenül . . . „Már előre ijesztetni és szomorítani akarsz minket?“

„Én . . . én . . . nem akartam semmi rosszat mondani, csak azt akartam tudni, hogy Jenő aztán megfutamodnék . . . vagy ott maradna-e?“ szolt Etel félénken.

„A hajóról nem lehet megszökni,“ szolt Jenő nevetve. „Hanem aki idejekorán hallja a golyó sisterségét,

az elbujik, vagy földre lapul, hogy a szerte repülő bombadarabok ne ériék.“

„Hát lehet azt hallani? nagyon zug?“

„Persze.“

„Igaz, hiszen még azok a kis rakéták is, melyeket Ferkó vett, sisterségnek! De nin! mi jut eszembe! A vén kertész ma reggel szörnyű haragosan panaszkodott, hogy Ferkó az egyik melegágyba is dugott egy ilyen rakétát alkalmasint s mikor az ablakot leeresztette, a rakéta szétpattan s összetörte az üveget.“

„Már micsoda bolond beszéd ez!“ kiáltott Ferkó indulatosan. Nem is jártam közel a melegágyakhoz, nem hogy odatettem volna rakétát.“

„Nekem a kertész mondta . . .“ szolt Etelka ijedten; „mutatta a törött üveget, meg a földet is, melyet fölturtál.“

„Akárki mondta, nem mondtott igazat, mert én nem is voltam ott! Ezt csak te találtad ki azzal az ostoba vén kertésszel . . .“

„Csönd!“ szolt közbe az apa szigoruan. „Nem tűrök ilyen beszédeket, Ferencz! A kertész talán tévedésben volt, mikor azt mondta Etelnek, hogy te okoztad a kárt; de megvallom, nagy oka volt, hogy rád gyanakodjék s magam is hajlandó vagyok elhinni azt, amit a vén kertész mond.“

Szegény Ferkó elhalványult s szóltalan ült, hatalmasan kenegette vajjal egy darab kenyérre, melyet aztán darabokra szeldelt; de annyira el volt szomorodva, hogy nem tudott egy ha-

rapást sem enni, hanem csak vagdalgatta a kenyeret folytonosan, míg végre egészen apró morzsák lettek belőle.

Etelka valóban nem találhatott volna jobb példát arra, milyen hatása van egy bomba szétpattanásának, mint amit most saját szavaival fölidézett; Jenő, Ferkó és Pali egyaránt sebesülteknek látszottak s a többiek is mindnyájan nagyon elkedvetlenedtek. Ezt látta a szegény Ferkó is, midőn

kissé magához tért s körültekintett. Legelőször Jenőre pillantott fel, mert ő azt hitte, hogy tőle legalább egy vigasztaló, biztató, jó tekintetet nyer; de csalódott; Jenő mindenképen azon volt, hogy tekintete ne is találkozzék Ferkóéval s általában nagyon kedvetlennek látszott. Ferkó aztán Palira nézett s nagy esodálkozá-

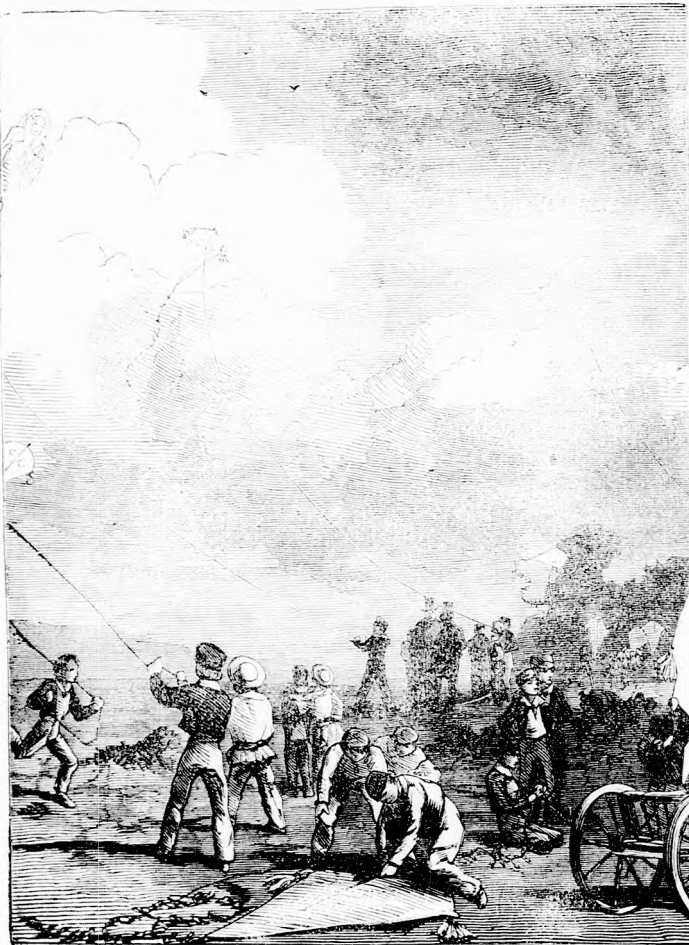
sára úgy látta, hogy Pali nem csak kedvetlen, hanem egészen sápadt, mintha valamiben nagyon bűnösnek érezné magát.

Szegény Ferkó azt remélte, hogy majd csak megszólal valaki az ő védelmére, de sokáig úgy látszott mintha senki sem akarná pártját fogni. Végre azonban, hosszas, kinos csönd után Jenő mégis megszólalt:

„Kedves atyám, a kertész valóban tévedésben volt, midőn Ferire gya-

nakodott, mert én zártam le a melegágy ablakát; de nem tudtam, hogy a szerencsétlen kis rakéta ott lapang. Midőn az ablak lecsapódott, a rakéta nagy durranással föllobbant s széttörte az üveget.“

„Se baj, kedves Jenőm!“ felelt az apa nyájasan. „Szeretem, hogy legalább ezzel tisztában (Folyt. a 246. lapon)

„Megnéztük közelebről s mit láttunk? (Lásd a 251. l.)

ali nem csak
észen sápadt,
yon bűnösnek

remélte, hogy
alaki az ő vé-
látszott mintha
t fogni. Végre
s csönd után

kertész valóban
n Ferire gya-
nakodott,
mert én zár-
tam le a me-
legágy abla-
kát; de nem
tudtam, hogy
a szerencsét-
len kis ra-
kéta ott lap-
pang. Midőn
az ablak le-
csapódott, a
rakéta nagy
durránással
föllobbant s
széttörte az
üveget.

„Se baj,
kedves Je-
nőm!” felelt
az apa nyá-
jasan. „Sze-
retem, hogy
legalább ez-
zel tisztában
(Folyt. a 246.
lapon)

A BETEG GYERMEK. (Lásd a 246. l.)

(Folytatása a 244. laphoz.)

vagyunk; azt gondolhatod, hogy nem az üveg eltörése bosszant, mert hiszen ez alig néhány krajczárba kerül; hanem bánt az, hogy valaki itt körülöttünk ravaszkodik, ámit, és nem tudom kicsoda?"

(Folyt. követk.)

A BETEG GYERMEK.

(Képpel a 245. lapon.)

„ALUDJÁL én szerelmesem!
Mond szomorún az anya.
„Angyal viselje a gondod,
Ha az álom elnyoma!”

Hosszu éjen átvirasztott,
Teste ugy elernyedett . . .
De most alszik a fiucska:
„Jó éjt, kedves kis beteg!”

S hogy az anya szemet húnya
Két kis angyal megjelen,
Eljatszanak kis fiával
A bus, hosszú éjelen.

Forró arczát meghűsítik.
Derült immár homloka —
S a jó anya hogy fölébrelt —
Kis fia meggyógyula.

MINDENKI KEDVENCZE.

(Képpel a 248. l.)

No TE kicsi, piczi czicza
Kell-e piros kukoricza?
Piros kukoricza-láncz
A nyakadba, kis cziczánk?

Jaj a szemed milyen fényes,
A járásod milyen kényes,
S a kis orrod, a fitos,
Mint a rózsza oly piros!

Te vagy a mi kis kedvenczünk,
Neked szabad csak kedveznünk,
Ámde róla ki tehet,
Ha mindnyája ugy szeret!

A SZEGÉNY EMBER KINCSE.

— Mese. —

MIKOL VOLT, hol nem volt, nagyon régen volt egyszer egy szegény ember, kit Kurta Mártonnak hívtak s kinek nehéz nap-számos munkával kellett mindennapi kenyerét megkeresnie. Nem is volt megelégedve sorsával, örökké csak busongott és sohajtozott. Sokszor mondta neki szomszédja, ki épen olyan szegény ember volt mint ő:

„Ejnye, Márton szomszéd, ugyan mért busul már kend annyit? Azért, mert dolgozni kell? Lássá, én is csak oly nehéz munkát végzek mint kend, és mégsem sopánkodom, hanem hálát adok Istennek, hogy erőt és egészséget adott. Megnyugszom sorsomban s nem irigylem másoktól a gazdagságot.”

De hiába mondta ezt a jó szomszéd, Márton mégis csak lehorgasztott fővel járt s mindig azon töprenkedett, milyen boldogok azok, akik gazdagok.

Most is, amint épen az erdőbe ment fát vágni, megint csak azt forgatta elméjében, milyen boldog volna ő, ha gazdag volna. Hiába illatoztak a virágok, hiába csevegtek vigan a madarak, Márton nem látott, nem hallott semmit, hanem csak egyre sohajtá: „Bár csak gazdag volnék!” Leült egy fa tövébe, kezébe hajtá fejét s mélyen elgondolkozott. Már dél is volt s a szegény ember még mindig ott ült; alkonyodott és mégis ott ült. Egész nap nem dolgozott semmit s természetesen nem kapta meg azt a csekély nap-

KINCSE.

számot sem, melyet különben a favágásért kaphatott volna; most, mikor végre arra gondolt, hogy haza menjen, eszébe jutott ez is, de ahelyett hogy önmagát vádolta volna, csak még búsabb lett és nagyot sohajtott.

„Mi bajod?“ szólalt meg ekkor egy csengő, ezüstös hang, melyre a szegény ember szinte összerezzen. Fölttekintett s íne, — szemben egy vadrózsabokor levelén egy gyönyörű piczike tündért pillantott meg.

„Mi bajod?“ kérdé a tündér még egyszer.

„Ah! szeretnék gazdag lenni!“ szolt Márton.

„S azt hiszed, hogy a gazdagság maga már boldoggá tesz?“ szolt a tündér mosolyogva.

„Azt én, szépséges tündér!“ felelt Márton. „Jól tudom, hogy a gazdagok mind boldogok. Oh! ha te azon hatalmas tündérek közé tartozol, kik teljesíteni tudják az emberek minden kívánságát, tégy engemet gazdaggá s én halálomig hálás leszek irántad.“

„Jól van, gazdaggá teszek, de én is kívánok tőled valamit.“

„Kivánj bármit, megteszem, csak gazdag lehessenek.“

„Gazdag leszesz, ha nekem adod azt, ami neked most legkedvesebb a földön.“

Az pedig, ami Mártonnak legkedvesebbe volt a világon, nem volt más mint az ő kis leánykája, Katicza, egy szép, kedves gyermek, ki ujjongva fogadta minden este a munkáról hazatérő apját, letörölte homlokáról a verej-

téket, elébe tette a kenyeret és szalonnát s egészen boldog volt, ha apja egy-egy vad virágot hozott neki a mezőről; anyjának is már mindenben segített a ház körül. És ezt a kedves, jó gyermeket kívánja a tündér cserében a gazdagságért? A szegény ember sokáig hallgatott s végre habozva mondá:

„Nekem . . . semmim sincs, a mit nagyon szeretnék . . .“

„Nem igaz!“ szolt a tündér haragosan. „Azt hiszed nem ismerem kis leányodat, Katiczát? Ha őt nekem adod, akkor gazdag emberré teszek.“

„Nem . . . nem . . . Katiczám nem adhatom.“

„Ugy hát nem lehetsz gazdag ember.“

E szóra ismét föltámadt Mártonban a régi kincsvágy, mely azt sugta, hogy aki gazdag, az boldog, annak nem kell semmi egyéb.

„Jól van!“ szolt ismét, „tehát legyen Katicza a tied.“

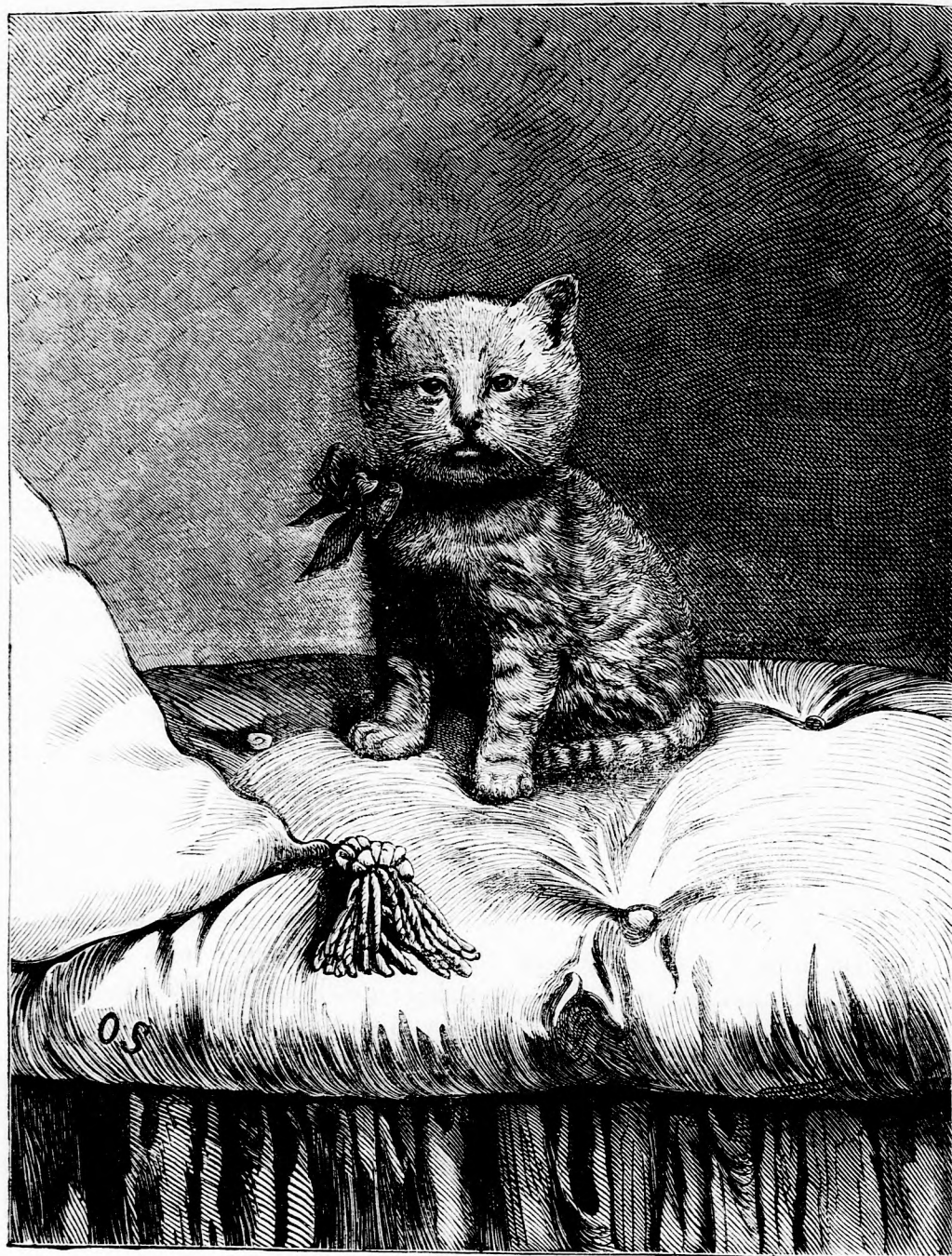
„Igy rendben vagyunk. Most menj haza; szegényes gunyhód helyett szép házat fogsz találni, de kis leányod már nem lesz ott.“

A szegény embernek összeszorult ugyan a szíve, mikor elvesztett gyermekére gondolt, de biztatta magát, hogy hiszen gazdag lesz és így boldog is.“

A kis tündér, mielőtt eltűnt a rózsakelyhében, még egyszer így szolt a szegény emberhez:

„Még három nap meg fogok itt

(Folytatása a 250. lapon.)

MINDENKI KEDVENCZE (Lásd a 246. l.)

ERDEI VIRÁGOK. (Lásd a 250 l.)

(Folytatás a 247. laphoz.)

jelelni s még többet kívánhatsz, ha nem vagy elég gazdag; de három nap leteltével nem kívánhatsz többé semmit.“

A tündér eltűnt, Márton pedig hazament. És ime, — szegényes házikója helyett, szép, nagy cserepes házat talált, körül szép kerttel az istállóban ló és szarvasmarha állt s minden oldalról cselédek jöttek elő és tisztelték őt mint gazdájukat.

„Mégis csak szép dolog gazdagnak lenni“, gondolá Márton s belépett a házba.

Odabent felesége fogadta, nem szegényes parasztruhában, hanem selyembe öltözve; azonban nem igen vognak látszott s e szavakkal lépett elébe:

„Mindent tudok, a tündér itt volt s elvitte Katiczát, ki már épen aludt ágyacskájában. Most gazdag vagy, de hogy boldog leszesz-e, nem tudom.“

Szegény Mártonnak e szavaknál mintha sulyos kő nehezedett volna szívére. Leült az asztalhoz, melyen különféle jó ételek kínálkoztak; de nem tudott egy harapást sem enni, mindig kis leánya lebegett szeme előtt, mindig az jutott eszébe, mily kedvesen kínálta Katicza, midőn esténkint hazatért, mily öröme volt egy-egy kis erdei virágban. Lefeküdt pompás puha ágyába, de egész éjjel nem tudott aludni, mert kemény fekhelyhez volt szokva s most álmatlanságában ismét mindig csak jó kis

leányára gondolt. Reggel kedvetlenül kelt föl, kilovagolt s gyönyörű vetések közt járt, melyek mind az övéi voltak. De midőn hazatért s az ajtóban megint csak nem látta Katiczát, újból elszomorodott.

„Még nem vagyok boldog,“ dörögte magában. „Bizonyosan még gazdagabbnak kellene lennem.“

Este kiment az erdőbe, leült a fa alá s ismét mélyen sóhajtozott.

„Mi bajod?“ kérdé a kis tündér.

„Ah! Még nem vagyok elég gazdag, mert meg nem érzem magamat boldognak.“

„Menj haza, gróf leszesz ezer még ezer ember fölött“

(Vége következik.)

ERDEI VIRÁGOK.

(Képpel a 249. lapon.)

TARKA-BARKA virágsereg,
Örül neked lány és gyerek,
Illatozzál szép virágom,
A fűben és a fa-ágon.

Sarkantyú- és harangvirág,
Köztük vadrózsa a király,
Fehér, kék és piros-fehér —
Drágakövekkel is felér.

Olyan finom a levele
Fenyő bogár játszik vele,
S kelyhébe tekintve Irm.,
Kíált, „mily finom a szirma!“

Nem csak bogár és vadméhe,
Nem csak gyermek rajong érte,
De a riskánk is szereti,
Ugy szereti, hogy meg e s z i !

KINAI DIÁKOCSKA.

(Képpel a 252. l.)

MINT tudjátok, kedves olvasóim, Kinában minden ember kinézer és minden gyermek kis kinézer. S ez a kis kinézer eljár a nagy kinézerhez a kinézer iskolába és tanul kinézerül olvasni és kinézerül írni.

Mindenekelőtt egy nálunk általán elterjedt hibát szeretnék helyreigazítani. A kínai t. i. nem kínai hanem csina-i. Ők magukat „csin”eknek nevezik. Miután először is az angolok érintkeznek velök, ők a „csin” szót a maguk helyesírása szerint így irták hogy „chin,” ami a régi magyar helyesírással véletlenül azonos. (L. Forgách, Kadocha Chaba, stb. régi magyar neveket.) A többi nemzet az angol révén megismerkedvén a csin-ekkel, a francia Chine-t, chinois-t (olv. sin, sinoá) a német Chineser-t olvasott, az ő „összetett mássalhangzóját a „č” torokhangot ejtvén. Utána a magyar ismerte meg régi ázsiai rokonait s mert a német torokhangot a „č”-t nem bírta tisztán ejteni, „k”-t mondott helyette s így lett az eredetileg csinaiból kínai, melyet azonban már megtartottunk s folyton is használunk, mert a szokás polgárjogot adott neki.

Azt is tudjátok, hogy nemcsak balról jobbra szoktak írni az emberek, mint mi, hanem jobbról balra is, mint a török, arabs, persa sat. A zsidók Magyarországon, különösen a szegényebb sorsuak, kik még erősen ragaszkodnak az ősi hagyományhoz, jobbról balra kanyarított írással, a zsidó betűket német szóra alkalmazva, leveleznek egymással. Vannak aztán népek, melyek fölülről lefelé rakják a jegyeket, s ilyenek a kínaiak és japániak. Csak hogy ezek nem betűből rójják össze a szót mint mi, hanem kész szókat, sokszor mondatokat is irnak le egy jellel. Voltakép a mi betűink is

szókat jelentettek hajdanában, amint azt később a régiségstanból meg is tanulhatjátok.

S ez a ti tengerentuli kis tanuló-társatok, kit rajzunkon láttok ábéczés könyve fölé hajolni, előbb megtanulja a szóbetűk olvasását. Azután az az emberséges tanító bácsi kezébe adja a nádból faragott pennát és ráfogja a diákocskát a betű-pingálásra s ha Li-lu-li barátocskánk nem figyelmes eléggé, bizony megeshetik rajta, hogy Csing-csang-csong mester uram megfogja Li-lu-li kontyocskáját s meghuzgálja.

De ne rágalmazzuk a kis diákot, a ki, mint képünk mutatja, föl sem pillant könyvéről s bizonyosan tudós három gombos és két kardos mandarin fog válni belőle.

A RABLÓ GYERMEKE.

(Képpel a 256. l.)

„ÓH ADJÁTOK ide nekem
Az én kicsi fiamat,
Hadd adjam rá homlokára
Forró búcsu-csókomat.

Rabló valék, utonálló.
Az Istent megtagadám! . . .
Becsületes embereknek
Vagyonát elragadám.

Meggyűlöltem a világot
És csak egyet szerettem:
Te vagy az, én boldogságom,
Boldogtalan gyermekem!

Nyuítsad felém kerek arczod,
Szemeddel tekints reám,
Óh, hadd üdvözüljek tiszta,
Rám mosolygó sugarán.

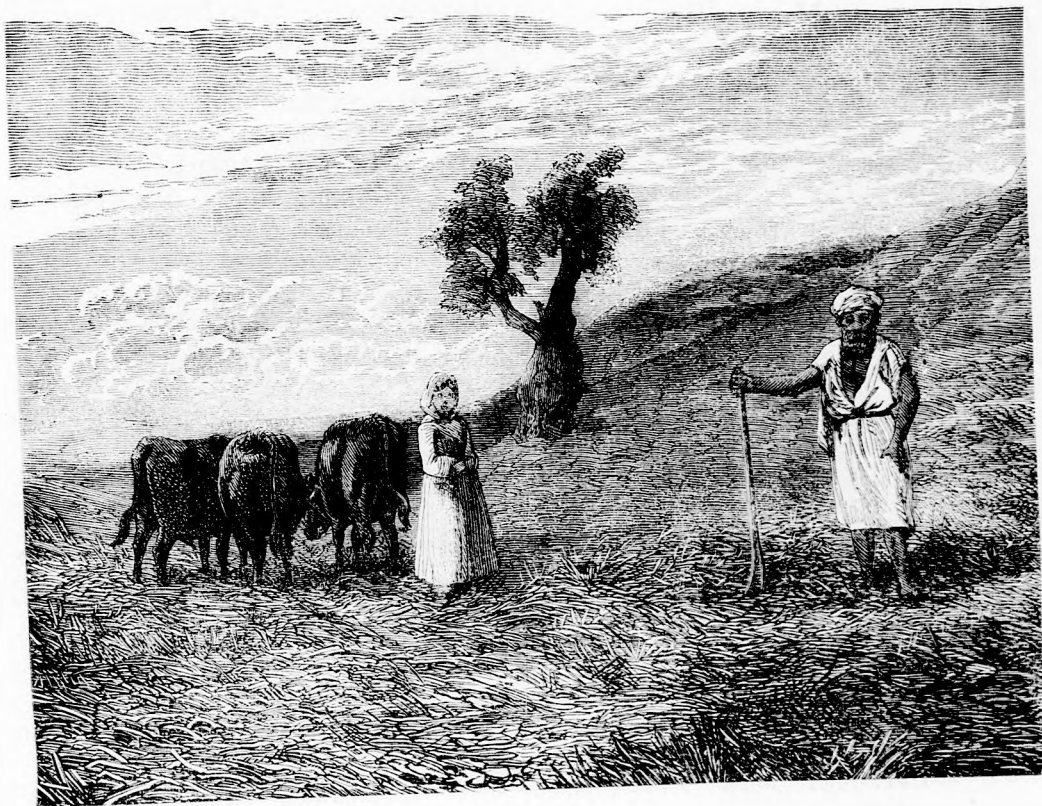
Még egy nap és — és azután
Jaj! nem látlak sohasem . . .
A vérpadon bűnhődöm én
Bűneimért, gyermekem.

Csak egy kegyet, te jó Isten,
— Hisz te adod ezrivel! —
Csak egy kegyet... kis gyermekem
Apját hadd feledje el! . . .

KINAI DIÁKOSKA. (Lásd a 251. l.)

SZÁNTÓVETŐ EMBER KELETEN.

Jókor vess, hogy jól arass.
Munka-időt ne halaszsz.
S ha megered az eső
Lesz a föld termése bő.

A kicsi maga nagyra kél
Annak, aki nem henyél.
A földedet jól munkáld,
Igy az Isten is megáld.

Hogy ha búzát vetettél,
Nyomán konkoly ki nem kél.
Szivedből is kigyomláld
A paréjt és a dudvát!

A piczike kis magban
A Teremtő is ott van;
Szeretete, jósága
A világot átjárja.

Eke szarvát fogd meg hát,
Földbe nyomjad a vasát,
A barázda soronkint
Téged szent igére int.

ZOLTÁN LEVELEI BARÁTJÁHOZ ANDORHOZ.

(Képpel a 244. lapon.)

III.

Kedves barátom!

A EGY oly sajátságos eseményről irhatok neked, mely nagy feltűnést okozott intézetünkben. Van itt egy fiu, Gyuri, ki épen velem egy osztályba jár, ámbár legalább is három évvel idősebb nálamnál. Eddig semmikép sem akart tanulni, rest, hanyag volt, kétszer megbukott s harmadszor csak édes anyja nagy rimánkodására fogadta be az igazgató.

Most nem rég azon szomorú hír érkezett, hogy Gyuri édesanyja meghalt, még pedig talán épen fia rossz viselete miatt bánatában. Gyuri, ki minden hanyagsága mellett sem rossz szívé fiu, egészen megrendült e szomorú hír hallatára. Hetekig félrevonultan járt, senki sem látta őt nevetni vagy játszani s éjenként gyakran észrevettük, hogy sirva viraszt majdnem reggelig.

Néhány hét múlva végre erőt vett magán s szilárdul elhatározta, hogy jövőre más ember lesz, szorgalmas, engedelmes, iparkodó.

Ma délután, midőn a lecke után épen indultunk a szabadba játszani, Gyuri így szólt hozzánk:

„Barátim, ezennel meghivlak titeket a sárkánydombra (így hívtuk a dombot, melyen sárkányokat szoktunk feleresztgetni); valami fontos közlendőm van számotokra“.

Kíváncsian siettünk a dombra s nemsokára megjelent Gyuri is egy piros sárkánnyal és szólt:

„Köszönöm, hogy eljöttetek. Nézzétek csak jól meg az én sárkányomat.“

Megnéztük közelebbről s nagy meglepetésünkre mit láttunk? A sárkány

Gyurinak eddigi iskolabizonyítványából készült. Gyuri aztán lassan fölbocsátá a sárkányt, a szél mindig magasabbra emelte s midőn egy heves szélroham jött, Gyuri elbocsátá a zsinort s a sárkány csakhamar eltűnt szemeink elől. Mély csend volt köztünk.

„Ez volt utolsó rossz bizonyítványom!“ mondá Gyuri végre komoly szilárd hangon.

Hiszem, hogy megtartja szavát s mi többiek csak örülünk a változásnak, mit rögtön meg is mondtunk neki s aztán sorba megöleltük.

De elég mára. Isten veled; ölel igaz barátod

Zoltán.

OSZKÁR FURCSA KIS PAJTÁSA.

(Képpel a czimlapon.)

KIS Oszkár a sok futkosástól. játéktól fáradtan ült egy kut. illetőleg egy vízmedence kőpárkányára s álmosan merengve bámult a sima vizeitükörre.

És amint így nézdegél, egy fadarab uszott feléje a vizen s a fán mi ült? Hát bizony semmi egyéb, mint egy jókora béka.

„Jaj de csunya vagy, béka koma!“ szólt Oszkár; de a béka e bókért nem látszott nehezten, mert a fáról ügyes ugrással hirtelen a kőpárkányon termett s barátságosan pislogott Oszkárra; aztán kezdte magát fölfujni s mindig nagyobb és szélesebb lett; de végre nem bírta tovább, nagyot fujt s ismét csak olyan kicsiny lett, mint előbb volt.

„Puff! Ez nehéz munka! Ezt még ős-ős-ős apámtól tanultam,“ szólt a béka. „Olvashatod . . .“

„Ob, tudom, Aesop meséiben. . . .“ „Az ökör és a béka“ ugy-e?“ szólt Oszkár.

„Ne szakíts félbe,“ szólt a béka, „mert elfelejtem mit akartam mondani.“

Igaz! Csunya vagyok? No, nem vagyok hiu, mint ti gyermekek, de azt tudom, hogy ha nektek ilyen sima, hűvös bőrtök volna, mint nekem, még inkább hiúk volnátok. Tapogasd csak meg!”

„Oh köszönöm, nem vagyok rá kíváncsi!” szolt Oszkár s félre lépett, hátradugva kezeit. (Lásd a képet.)

„Tudsz-e bőrödön át lélekzeni?” kérdé aztán a béka.

„Biz' én nem tudok.”

„No lám, én pedig tudok. Hát levegőt nyelni tudsz?”

„Azt sem tudok.”

„Én tudok! Ami pedig rutságomat illeti, voltam én is szép, mikor még kicsiny voltam; akkor volt szép hosszú farkam is, a bőröm gyönyörű olajzöld volt, mellényem sárga pettyes; szebb mint a tied. Ah, az szép idő volt!” sohajtá a béka; „de egyszer aztán kezdett lábam nőni, kezem szintén, farkam pedig kisebbedett s végre eltűnt, migyem olyan lettem, mint most vagyok, csak hogy kisebb. És mennyi veszedelem környezett mindig! Sokszor csak épen hogy megmenekültem ellenségeim körmeiből. A vízben a kigyók, nagy halak, vízi madarak fenyegetnek elnyeléssel, ha pedig a szárazföldre jövök, kacsák, görények és pajkos gyermekek üldöznek! Amott a tóban tavaly kétezren voltunk, ma már csak öten vagyunk!”

A szegény béka oly szomoruan panaszlá ezeket, hogy Oszkár valóban megsajnálta.

„Most mennem kell. Isten veled kis pajtás, remélem jövőre nem fogod bántani a szegény ártatlan békát, mert a fájdalmat mi is csak úgy érezzük ám, mint akárki más.”

Ezzel megfordult s a vízbe ugorva oly nagyot loccsant, hogy a víz Oszkár arczába sercegett. Oszkár pedig — fölébredt álmából s még csak akkor esdálkozott ám igazán a békácska furcsa beszédén.

A MAMA OLVAS.

Ha a mama a nagy könyvből olvas, akkor nagyon csöndesnek illik lennetek.

Oly csöndesnek, hogy még a kis egér neszelését is meghalljátok. Oly csöndesnek, hogy még a légy döngését is észreveggyétek.

Oly csöndesnek, hogy még azt is megtudjátok, ha a gombostű a földre esett.

Szóval, nagyon nagyon csöndesnek. Akkor aztán van is köszönet a hallgatásban és a szép mesék és találó mondókák mind megmaradnak eszetekben.

Ne különben cselekedjétek.

Talányok megfejtése s Förgő bácsi postája a jövő számban.

A RABLÓ GYERMEKE (Lásd a 251. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 fnt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalor. —